

Arrest

nr. 236 303 van 2 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. HEIMANS
Monterreystraat 16
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij op 20 januari 2020 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 februari 2020 met X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. HEIMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 september 2018 wordt verzoeker die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, door de Nederlandse autoriteiten in het bezit gesteld van een visum C (kort verblijf) geldig voor een verblijf van dertig dagen met meerdere binnenkomsten van 18 september 2018 tot 2 november 2018.

Op 9 oktober 2018 komt verzoeker België binnen. Hij wordt op 10 oktober 2018 te Sint-Laureins in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3) waaruit blijkt dat hij wordt toegelaten tot een verblijf op het grondgebied tot 2 november 2018.

Op 5 december 2019 biedt verzoeker zich aan bij de burgerlijke stand van Sint-Laureins met het oog op een huwelijksaangifte met dhr. F.D., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 6 december 2019 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand van Sint-Laureins om het voorgenomen huwelijk met twee maanden uit te stellen.

Op 14 januari 2020 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: R., R. (...) geboortedatum: (...).1969 geboorteplaats: N. (...)

nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(...);

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

(...)

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat hij recht had op een verblijf tot 02/11/2018 (einddatum visum). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien geeft het feit dat er een huwelijksaangifte werd opgesteld betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als

een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). (...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter zitting van 27 mei 2020 deelt de advocaat van de verwerende partij mee dat er intussen een positief advies is van het parket inzake het huwelijk en dat verzoeker gehuwd is met zijn Belgische partner.

De advocaat van verzoeker bevestigt ter zitting dat de procureur des Konings op 25 maart 2020 een positief advies heeft gegeven inzake de huwelijksvoltrekking, dat verzoeker en zijn Belgische partner op 14 april 2020 in het huwelijk zijn getreden, dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenoot van een Belg en op 14 april 2020 in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie geldig tot 14 oktober 2020. Hij legt in dit verband een stukkenbundel neer.

De advocaat van de verwerende partij legt een stuk neer (e-mail van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de advocaat van verzoeker) van 27 mei 2020 waaruit blijkt dat de bestreden beslissing niet zal worden uitgevoerd in afwachting van de aanvraag maar dat deze niet wordt ingetrokken.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Gevraagd naar het belang dat verzoeker nog zou hebben in deze zaak, geeft de advocaat van verzoeker aan dat er nog steeds een belang is omdat het bevel om het grondgebied te verlaten niet ingetrokken is en omdat dit later nog steeds uitgevoerd kan worden, mocht de gezinshereniging niet worden ingewilligd.

Verzoeker kan worden gevolgd in deze redenering: de opschorting van de uitvoering van het bevel is slechts tijdelijk, waarna het eventueel opnieuw uitgevoerd zou kunnen worden. Verzoeker getuigt dus nog steeds van een belang bij de vernietiging van huidige bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“9. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), van de motiveringsplicht van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het proportionaliteitsbeginsel.

10. Verzoeker heeft al 2,5 jaar een affectieve en homoseksuele relatie met de heer F. D. (...), Belgische onderdaan.

Verzoeker is op 09/10/2018 legaal naar België gekomen met een visum type C om samen te wonen met zijn partner de heer F. D. (...) in Sint-Laureins, alwaar hij sedertdien verblijft op het adres te (...). (stukken 2 en 3)

Verzoeker vormt sedert 09/10/2018, gedurende 16 maanden, onafgebroken een feitelijk gezin met zijn partner F. D. (...).

Op 05/12/2019 hebben verzoeker en F. D. (...) een aanvraag tot huwelijk ingediend voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de gemeente Sint-Laureins. (stuk 4) Er is thans een onderzoek lopende aangaande schijnhuwelijk. Beide partijen worden een eerste keer verhoord op 20/02/2020. De huwelijksdatum is thans vastgelegd op 19/05/2020.

Verzoeker en zijn partner F. D. (...) vormen thans een feitelijk gezin in de zin van artikel 8 EVRM.

11. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:“(...)”

Deze bepaling heeft directe werking voor verzoeker.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het artikel 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving, namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een privé- en gezinsleven.

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

12. Dat deze belangenafweging niet voldoende heeft plaatsgevonden.

Verzoekers recht op een gezins- en familieleven met zijn aanstaande echtgenoot F. D. (...) wordt door verweerster op een ernstige wijze geschonden door aan verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten nog vooraleer er uitspraak is gedaan over het onderzoek naar vermeend schijnhuwelijk.

Het onderzoek naar schijnhuwelijk is nog volop bezig. Verzoeker wordt op 20/02/2020 uitgenodigd voor een eerste verhoor inzake zijn voornemen om te huwen met F. D.(...). Indien de bestreden beslissing om het grondgebied te verlaten zou worden uitgevoerd, kan verzoeker niet langer meewerken aan het onderzoek inzake schijnhuwelijk.

Verzoeker is ook homoseksueel. Homoseksualiteit is in Suriname niet algemeen aanvaard en vormt er een groot taboe. Homoseksuelen hebben in Suriname geen recht om te huwen. Zij zijn geregeld onderwerp van spot en zijn vaak slachtoffer van homofoob geweld. Indien verzoeker zou teruggestuurd worden naar Suriname, zou hij ernstige problemen ondervinden omwille van zijn seksuele geaardheid.

Verzoeker doet er in België alles aan om een duurzame affectieve band op te bouwen met zijn partner F. D. (...) en hier een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Door aan verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, vormt de bestreden beslissing een schending op artikel 8 van het EVRM.

13. Het is disproportioneel om aan verzoeker nu reeds het bevel te geven om het grondgebied te verlaten alvorens er definitief uitspraak is gedaan over het onderzoek naar schijnhuwelijk en alvorens aan verzoeker de mogelijkheid is gegeven om zich te verdedigen in kader van het verhoor bij de politie aangaande de vermeende vermoedens van schijnhuwelijk.

Het recht om te huwen en een gezin te vormen is namelijk een fundamenteel recht dat door artikel 12 van het E.V.R.M. en door artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten gegarandeerd wordt.

Om in het huwelijk te kunnen treden, is het niet vereist dat de vreemdeling toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden. Derhalve, mag de ambtenaar van de burgerlijke stand niet enkel en alleen om die reden weigeren om de akte van huwelijksaangifte op te stellen of het huwelijk te voltrekken.

Verweerster is gehouden om in de bestreden beslissing rekening te houden met het belang van het gezins- en familieleven van verzoeker overeenkomstig het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het recht van verzoeker om te huwen overeenkomstig artikel 12 EVRM.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”.

Dat in casu verweerster de verwijderingsbeslissing gemotiveerd heeft zonder één woord over het feit dat het onderzoek inzake schijnhuwelijk nog loopt, dat er nog geen uitspraak is gedaan door het Openbaar Ministerie en dat verzoeker nog niet de mogelijkheid heeft gehad om zich te verdedigen, zodat

bezwaarlijk kan gesteld worden dat rekening werd gehouden met het hoger belang van gezinsleven van verzoeker en het recht om te huwen.

Dat er derhalve sprake is van schending van het artikel 8 van het EVRM, van de motiveringsplicht van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het proportionaliteitsbeginsel.”

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“Verzoekende partij haalt een schending aan van artikel 8 EVRM, van de motiveringsplicht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van het proportionaliteitsbeginsel

Verzoekende partij haalt aan dat er niet voldoende gemotiveerd werd over het gezinsleven. In de bestreden beslissing kan echter een afdoende motivering over het gezinsleven teruggevonden worden:

“Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat hij recht had op een verblijf tot 02/11/2018 (einddatum visum). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien geeft het feit dat er een huwelijksaangifte werd opgesteld betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Er werd dus wel degelijk een belangenafweging gedaan in het licht van artikel 8 EVRM en 74/13 vreemdelingenwet. Verzoekende partij betwist niet dat hij in illegaal verblijf is. Verzoeker kan tijdelijk terugkeren naar Suriname om zich zo in orde te stellen met de verblijfswetgeving. Waar hij stelt dat hij niet kan terugkeren omdat hij ernstige problemen zou ondervinden omwille van zijn seksuele geaardheid, kan opgemerkt worden dat hij hiervan geen begin van bewijs neerlegt. Bovendien blijft verzoeker 50 jaar te zijn en zijn hele leven in Suriname als homoseksueel gewoond te hebben. Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat een tijdelijke terugkeer niet meer mogelijk zou zijn.

Waar verzoekende partij opmerkt dat verzoeker niet zou kunnen meewerken aan het onderzoek over het schijnhuwelijk, kan opgemerkt worden dat volgens de omzendbrief van 17 september 2013 het bevel niet gedwongen kan worden uitgevoerd tot de dag volgend op de dag van de huwelijksvoltrekking of tot de dag van de weigering van de huwelijksvoltrekking of tot op de dag van het verstrijken van de termijn van zes maanden waarbinnen het huwelijk moet worden voltrokken, in het geval een ontvangstbewijs is afgegeven. In casu is er een ontvangstbewijs van de aangifte van het huwelijk afgegeven.

Waar zij een schending van artikel 12 EVRM aanvoert, dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing geen verbod op huwen betreft, maar een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is een tijdelijke scheiding die niet belet dat zij elders huwen of later huwen in België wanneer verzoeker in orde is met de verblijfswetgeving. Een schending van artikel 12 EVRM kan dus niet aannemelijk gemaakt worden.

De verweerder laat verder gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

Volgens het EHRM moet er in dit geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38; EHRM 28 november 1996,

Ahmut/Nederland, §63). Teneinde de omvang van voornoemde verplichting te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezins- en privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont niet aan dat er hinderpalen zijn voor het leiden van een gezins- en privéleven elders. Zij haalt aan dat homoseksualiteit in Suriname niet algemeen aanvaard wordt, homoseksuelen geen recht hebben om er te huwen en zij geregeld onderwerp van spot en vaak slachtoffer van homofoob geweld zijn. Zij staft dit echter niet met een begin van bewijs, waardoor dit een blote bewering lijkt te zijn. Verzoekende partij toont hiermee dus niet aan dat het onmogelijk is dat zij hun gezinsleven elders verder zouden zetten. Het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen.

Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017).

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014).

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Hoe dan ook, de intentie tot huwen en zelfs het huwelijk verschaft op zich niet automatisch een verblijfsrecht noch verhindert dit dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. Wat er ook van zij, de bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoekende partij definitief van haar partner wordt verwijderd. Verzoeker zal enkel tijdelijk het land moeten verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal gesteld hebben van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst, zoals de bestreden beslissing aangeeft.

Verwerende partij wenst tenslotte te benadrukken dat uit de motieven van de beslissing niet moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 E.V.R.M. is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 E.V.R.M. omvat geen dergelijke motiveringsplicht (R.v.V., nr. 8.469, 07.03.2008; RvS, nr. 239.974 van 28.11.2017).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

3.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). In de uiteenzetting van het middel maakt verzoeker ook gewag van een schending van artikel 12 van het EVRM en van artikel 23 van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake Burgerlijke en Politieke Rechten (hierna: BuPo-verdrag).

De Raad wijst erop dat de wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002). Het meedelen van nieuwe elementen ter zitting die dateren van na de bestreden beslissing doet hieraan geen afbreuk.

3.3.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing, *in casu* 14 januari 2020.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert aan dat hij al tweeënhalf jaar een affectieve en homoseksuele relatie heeft met F.D., die de Belgische nationaliteit heeft. Verzoeker werpt op dat hij naar België kwam op 9 oktober 2018 en hij gedurende 16 maanden onafgebroken een feitelijk gezin vormt met zijn partner F.D. Zij hebben een huwelijksaangifte ingediend bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Sint-Laureins.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna ook: de gemachtigde) het gezinsleven van verzoeker betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

3.3.3. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Op 10 september 2018 werd verzoeker door de Nederlandse autoriteiten in het bezit gesteld van een visum C (kort verblijf) geldig voor een verblijf van dertig dagen met meerdere binnenkomsten van 18 september 2018 tot 2 november 2018. Verzoeker beschikte nooit over een machtiging of op een recht van verblijf van meer dan drie maanden. In deze zaak betreft het dan ook een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk

wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

3.3.4. In de bestreden beslissing wordt over de relatie van verzoeker met F.D. als volgt gemotiveerd:

“Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Bovendien geeft het feit dat er een huwelijksaangifte werd opgesteld betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

3.3.5. Verzoeker voert aan dat zijn recht op een gezins- en familieleven met zijn echtgenoot F.D. wordt geschonden doordat hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven terwijl er nog geen uitspraak is gedaan over het onderzoek naar een vermeend schijnhuwelijk. Verzoeker werpt op dat hij op 20 februari 2020 uitgenodigd wordt voor een eerste verhoor inzake zijn voornemen om te huwen met F.D. Verzoeker voert aan dat wanneer de bestreden beslissing zou worden uitgevoerd hij niet langer kan meewerken aan het onderzoek inzake schijnhuwelijk. Verzoeker werpt op dat het disproportioneel is om hem nu al een bevel om het grondgebied te verlaten te geven vooraleer er definitief uitspraak is gedaan over het onderzoek naar een schijnhuwelijk en vooraleer hij de mogelijkheid heeft gekregen om zich te verdedigen in het kader van het verhoor bij de politie over de vermeende vermoedens van schijnhuwelijk.

Inzake het onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk kan de verwerende partij gevolgd worden waar zij in de nota verwijst naar de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal

of precair verblijf (B.S. 23 september 2013, p. 67179) die verduidelijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten in huidige situatie niet gedwongen zal worden uitgevoerd.

Ook los van deze omzendbrief wordt erop gewezen dat ter zitting blijkt dat verzoeker momenteel nog steeds in België verblijft, zodat zijn gehoor van 20 februari 2020 heeft kunnen plaatsvinden. Zelfs al zou verzoeker hierna van het grondgebied verwijderd zijn en mocht blijken dat het onderzoek inzake een mogelijk schijnhuwelijk zou uitwijzen dat er geen sprake is van een schijnhuwelijk, dan kan verzoeker steeds terugkeren naar België om te huwen. Verzoeker heeft de mogelijkheid om een visum C (kort verblijf) aan te vragen met het oog op het afsluiten van een huwelijk (in België).

Verzoeker maakt met dit betoog niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat *“het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner (...) hem niet automatisch recht op verblijf (geeft)”* en dat ook *“het feit dat er een huwelijksaangifte werd opgesteld betrokkene niet automatisch recht op verblijf (geeft)”*. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat *“(h)et feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner (...) van tijdelijke duur (is): de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.”*

De loutere omstandigheid dat verzoeker een relatie heeft in België, brengt niet mee dat hij het recht heeft hier te verblijven. Verzoeker werd slechts toegelaten tot verblijf tot 2 november 2018 en bouwde zijn gezinsleven met zijn partner verder uit tijdens zijn illegaal verblijf. Verzoeker kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om hem toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het EHRM toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland).

Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens toont verzoeker dit niet aan.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat zijn partner F.D. hem niet zou kunnen bezoeken of gezellen in Suriname, terwijl hij daar verblijft om de noodzakelijke formaliteiten te vervullen.

Alleszins wordt erop gewezen dat ter zitting is gebleken dat verzoeker op 14 april 2020 in België in het huwelijk is getreden, zodat hij geen belang meer heeft bij de middelonderdelen waarin hij stelt niet te kunnen huwen.

3.3.6. Verzoeker voert verder aan dat hij homoseksueel is, wat in Suriname niet algemeen aanvaard wordt en er een groot taboe is. Homoseksuelen zijn volgens verzoeker geregeld het onderwerp van spot en zijn vaak slachtoffer van homofoob geweld. Verzoeker werpt op dat hij bij een terugkeer naar Suriname ernstige problemen zal ondervinden omwille van zijn seksuele geaardheid.

Verzoeker brengt geen rapporten of artikelen bij ter staving en ondersteuning van zijn betoog. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij in dergelijk geval geen beroep zou kunnen doen op de Surinaamse autoriteiten. Mocht verzoeker werkelijk vervolging vrezen, staat het hem vrij om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Verzoeker werpt op dat homoseksuelen in Suriname niet kunnen huwen. Verzoeker werpt nog op dat om in het huwelijk te kunnen treden, het niet vereist is dat de vreemdeling toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden. In dit verband wordt herhaald dat verzoeker geen belang meer heeft bij deze middelonderdelen, gezien hij intussen op 14 april 2020 in België in het huwelijk is getreden.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn gezinsleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige

verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van het proportionaliteitsbeginsel aangetoond.

3.3.7. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van de bestreden beslissing rekening hield met het gezins- en familieleven van verzoeker:

“Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Bovendien geeft het feit dat er een huwelijksaangifte werd opgesteld betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Verzoeker hekelt het gegeven dat de gemachtigde van de bevoegde minister in de bestreden beslissing geen woord heeft gerept over het feit dat het onderzoek inzake schijnhuwelijk nog loopt en dat daarin nog geen uitspraak werd gedaan door het openbaar ministerie en verzoeker nog niet de mogelijkheid heeft gehad om zich te verdedigen. Verzoeker voert dan ook aan dat bezwaarlijk kan worden gesteld dat rekening werd gehouden met *“het hoger belang van (zijn) gezinsleven”*.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde er oog voor heeft gehad dat er een huwelijksaangifte werd opgesteld. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM. Wat het gezins- en familieleven van verzoeker betreft kan dan ook worden verwezen naar wat hoger onder punten 3.3.2. tot 3.3.6. wordt uiteengezet. Hoger werd al ingegaan op het onderzoek inzake schijnhuwelijk.

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde minister op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze zijn gezinsleven in rekening heeft gebracht.

Verzoeker maakt verder geen gewag van kinderen of een gezondheidsprobleem waarmee de gemachtigde van de bevoegde minister rekening diende te houden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.8. Artikel 12 van het EVRM luidt als volgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

Ook artikel 23 van het BUPO-verdrag waarborgt het recht om te huwen.

De Raad herhaalt dat verzoeker intussen op 14 april 2020 in het huwelijk is getreden en hierdoor geen belang heeft bij dit middelonderdeel.

3.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 8 en 12 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.10. De Raad wijst erop dat indien huidig bevel zou worden uitgevoerd na de tijdelijke opschorting ervan, de verwerende partij bij de uitvoering ervan rekening dient te houden met de gewijzigde gezinssituatie van verzoeker.

3.3.11. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET